

[Bertel Dahlgaard.]

Må jeg dernæst gøre nogle enkelte bemærkninger til de udtalelser, der er fremsat af det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller. Jeg havde rettet et spørgsmål til begge de herrer vedrørende det forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger mod organisationstvang, som de ærede partier havde fremsat, et forslag, som har været sendt i udvalg, hvor man imidlertid ikke har foretaget sig noget i 5—6 måneder. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen oplyste nu, at det skyldtes, at der var stillet nogle spørgsmål — og det er rigtigt; der var stillet ni spørgsmål — og deraf var kun de seks besvaret. De fem af disse seks spørgsmål forelå allerede besvaret den 24. april, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at vi plejer jo ikke at have det sådan i udvalgene, at vi venter måneder for at få alle spørgsmål besvaret, forinden vi tager en generel drøftelse af det emne, der foreligger, og der var da overhovedet ikke nogen grund til ikke at forhandle om det.

Jeg er meget glad for at høre, at forslaget atter vil blive fremsat, så vi kan fortsætte forhandlingerne i et kommende udvalg.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen — og ligeså det ærede medlem hr. Aksel Møller — gav nu det svar på mit spørgsmål, at de modtog aldrig bidrag til deres politiske agitation, der var klausulerede, d. v. s. bidrag, som blev givet på ganske bestemte betingelser og mod løfte om, at partiet ville føre en bestemt politik. Nej, det har jeg virkelig heller aldrig tænkt mig; min fantasi formår rent ud sagt ikke at udmale den situation, at man fra to store foreninger skulle komme og sige: nu ønsker vi at yde 400 000 kr. til de to ærede partier, men selvfølgelig kun på betingelse af, at de gør det og det her i tinget. Det har jeg ikke nogen sinde tænkt mig muligheden af. Men efter de svar, der er givet, må jeg vel opfatte det sådan — ellers beder jeg om, at det bliver berigtiget — at man mener også fremtidig at kunne modtage bidrag fra Industrirådet, fra Arbejdsgiverforeningen, skønt man ved, at sådanne bidrag kommer fra foreninger, inden for hvilke et betydeligt antal medlemmer er de to ærede partiers politiske modstandere.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller an-

tydede, at der i det, vi her har spurgt om, skulle ligge en mistænkeliggørelse. Må jeg ikke gøre det ærede medlem opmærksom på, at spørgsmålet om offentlighed med hensyn til politiske partiers finansiering er et spørgsmål, der behandles overalt; der er afgivet store betænkninger derom i Norge og Sverige, og i Amerika og England drøftes dette spørgsmål, fordi man mener, det er rigtigt, at der over for offentligheden skabes klarhed over, ikke hvad den enkelte person eller den enkelte virksomhed måtte give, men stort set fra hvilke kredse partierne får deres penge. Det er et spørgsmål, som jeg tror vi på samme måde som i de andre nordiske lande må tage op i den kommende tid, og det kan formentlig blive resultatet af den udvalgsbehandling, der nu forestår.

Jeg nødes derefter til at gøre nogle bemærkninger til det meget sagkyndige indlæg, der fremkom fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Jeg tror, det ærede medlem har misforstået både mig og situationen. Jeg har overhovedet ikke leveret noget forsvaret for valutapolitikken fra 1949 til 1950; så havde det radikale venstre nok ikke afslået at støtte ministeriet Hedtoft forud for valget i 1950. På den anden side må man også på dette punkt, når det ærede medlem endelig fremdrager det her, give en redelig fremstilling af årsagerne til krisen dengang. Det er i denne periode, nemlig i 1949, at devalueringen af den danske krone finder sted, den devaluering, som venstre vel var mere ivrig for end noget andet parti herinde. Og hvad betød denne devaluering i valutamæssig henseende? Ja, den betød, at Danmark herefter fik et årligt merforbrug af udenlandsk valuta på 500 mill. kr. på grund af de andre mønters øgede værdi. Hertil kommer i øvrigt, at i 1949 gennemførtes også den første del af den såkaldte liberalisering, der krævede ekstra udenlandsk valuta.

Men det er jo ikke en analyse af årene fra 1945, det her drejer sig om. Hvad kunne man så ikke sige om venstres regeringsperiode fra 1945 til 1947, som er en af de mørkeste perioder i valutamæssig henseende her i landet? Vi betaler endnu årligt store beløb af på den såkaldte valutapukkel fra den tid. Men det er slet ikke det, det drejer sig om. Nej, sagen er den, at man i måneder i venstres og de konservatives presse har